

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 20CoCsp/7/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118207204
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Boroň
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8118207204.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Boroňa a členov senátu JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Viery Kandrikovej v sporovej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: V. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXX, XXX XX I. v konaní o zaplatenie 1.479,58 EUR s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 14 Csp/126/2018-59 zo dňa 23. októbra 2019, takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje sa rozsudok vo výroku II. a III.
- II. Stranám sporu sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol, cit.:
„I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 536,48 EUR spolu s 5% - tným ročným úrokom z omeškania od 18.05.2018 do zaplatenia,
- kapitalizovaný úrok z omeškania v sume 0,83 EUR,
- nezaplatené poplatky za poistenie v sume 2,19 EUR,
v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku,
II. v prevyšujúcej časti žalobu zamieťa
III. žalobca nemá nárok na náhradu trov konania a žalovanému náhradu trov konania nepriznáva.“

1.1. V odôvodnení rozhodnutia okrem iného uviedol, že z vykonaného dokazovania zistil, že žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 2 000,- Eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v 120 anuitných splátkach vo výške 29,76 Eur od 10.02.2014 do 10.01.2024 pri úrokovej sadzbe 12,9 % ročne, RPMN vo výške 15,42 % a priemernej RPMN ku dňu podpisu zmluvy vo výške 19,35 %. Žalovaný vrátil žalobcovi doposiaľ z poskytnutého úveru sumu 1 469,52 Eur.

1.2. Súd prvej inštancie mal na základe vykonaného dokazovania preukázané, že žalovaný splácal do januára roku 2018 mesačne po 30,49 EUR, následne úver prestal splácať, preto ho žalobca predčasne zosplatnil k 17.05.2017. Z úverovej zmluvy vyplýva, že výška mesačnej anuitnej splátky predstavuje sumu 29,76 EUR a poplatok za poistenie schopnosti splácať úver 0,73 EUR mesačne, teda spolu 30,49 EUR.

1.3. Súd prvej inštancie poukázal na to, že zo samotnej zmluvy nevyplývalo, že poistenie možno dojednať na dobrovoľnej báze, teda že žalovaný nemusel uzatvoriť zmluvu aj s poistením a preto je potrebné pri výpočte výšky RPMN vychádzať zo splátky 30,49 EUR a pri takejto výške splátky RPMN predstavuje 14,40 % nie 15,42 % tak, ako je to uvedené v zmluve, čo je teda v neprospech žalovaného ako spotrebiteľa a z toho dôvodu sa úver považoval za bezúročný a bez poplatkov.

1.4. Ďalej poukázal na to, že zo samotnej zmluvy ani z ďalších listín nevyplývalo, na aké prípady, aké poistné riziká sa poistenie vzťahuje, pričom z činnosti súdu nie je známe, aby vôbec nejaké prípady

neschopnosti splácať úver boli riešené cestou poistenia, v čom by mal určitú súčinnosť poskytnúť samozrejme aj samotný žalobca, a takýmto spôsobom vlastne predísť súdnym sporom z titulu súdneho vymáhania pohľadávok na základe úverovej zmluvy.

1.5. V zmluve neboli uvedené predpoklady použité pre výpočet RPMN, pretože text, ktorý je v tejto súvislosti uvedený v rámci zmluvy, podľa názoru súdu prvej inštancie, nespĺňal zákonnú požiadavku uvedenia predpokladov použitých pre výpočet RPMN, ako samotnej zmluvnej náležitosti zmluvy, pretože predpoklady majú byť vyjadrené numericky pre konkrétnu zmluvu, čo má taktiež za následok, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

1.6. Súd prvej inštancie ohľadom bonity žalovaného poukázal na to, že žalobca síce predložil určité neprehľadné listiny, ale z týchto listín nevyplýva, akým konkrétnym spôsobom vlastne žalobca skúmal bonitu žalovaného z hľadiska jeho príjmov a výdavkov, okrem toho, že z reportu sociálnej poisťovne vyplýva, že žalovaný bol zamestnaný, čo má za následok, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na to, že povinnosťou žalobcu nie je iba predkladať listiny- prílohy, ktoré sú „neprehľadné“, ale že je povinnosťou presne textovo uviesť, akým spôsobom skúmal bonitu žalovaného a čo zistil, resp. predložiť také listiny, z ktorých tieto skutočnosti budú úplne zrejmé a nepochybné.

1.7. Vzhľadom na záver súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, súd prvej inštancie priznal žalobcovi sumu, ktorá predstavuje rozdiel medzi poskytnutým úverom vo výške 2.000 EUR a úhradami žalovaného z titulu splácania úveru vo výške 1.463,52 EUR (65 EUR x 16 splátok), čo predstavuje sumu 536,48 EUR spolu s príslušným zákonným úrokom z omeškania z priznanej istiny odo dňa nasledujúceho po zosplatnení úveru. Zároveň priznal kapitalizovaný úrok z omeškania v sume 0,83 EUR a nezaplatené splátky za poistenie v sume 2,19 EUR. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

1.8. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca, a to proti výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a proti výroku o trovách konania. Žalobca rozsiahlo a vyčerpávajúco uviedol, že súd prvej inštancie sa neriadil ustanovením § 150 a § 151 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), v dôsledku čoho nepredvídateľný postup súdu prvej inštancie bol v rozpore s právom sporovej strany na spravodlivý proces. K tvrdeniu, ohľadom toho, že výpočet RPMN uvedený v zmluve je nesprávny, keďže žalovaný musel uzatvoriť poisťnú zmluvu, žalobca uviedol, že hodnota RPMN bola vypočítaná správne a v súlade so zákonom a tiež poukázal na skutočnosť, že žalovaný počas celého súdneho konania nerozoznal dobrovoľnosť uzatvorenia poistenia schopnosti splácať spotrebiteľský úver a preto mal súd tieto skutočnosti považovať za nesporné a vziať ich do úvahy pri svojom rozhodovaní. K skúmaniu bonity žalovaného namietal, že okrem iného vychádzal aj z údajov poskytnutých samotným žalovaným v žiadosti o úver, v ktorej vyhlásil, že všetky údaje uviedol pravdivo a úplne a je si vedomý možných majetkovo-právnych ako i trestno-právnych následkov z uvedenia nepravdivých údajov, čo potvrdil aj podpisom. V nadväznosti na to ďalej uviedol, že report zo Sociálnej poisťovne, ktorým preveroval zamestnanosť a príjem zo zamestnania bol vytvorený v súlade s ust. § 170 ods. 19 Zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení podľa ktorého Sociálna poisťovňa overuje informácie súvisiace s príjmom spotrebiteľa prostredníctvom súboru otázok, ktorý stanovuje vyhláška Ministerstva financií. Pri skúmaní bonity žalovaného banka vždy berie do úvahy pomer príjmu k výdavkom, a o k výdavkom klienta na domácnosť pri zohľadnení zákonného životného minima a výdavkom na splátky všetkých poskytnutých úverov. Na základe týchto kritérií je možné objektívne posúdiť či konkrétny klient bude schopný splácať všetky existujúce úvery a aj nový úver z jeho aktuálneho príjmu. Poukázal na judikatúru súdov SR. Navrhol odvolaciemu súdu, aby rozsudok v napadnutom rozsahu zmenil a žalobe vyhovel v plnom rozsahu, aby zaviazal žalovaného zaplatiť dlh v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň si uplatnil náhradu trov konania, ako aj náhradu trov odvolacieho konania vo výške zaplatených súdnych poplatkov.

3. Žalovaný sa k doručenému odvolaniu žalovaného písomne nevyjadril.

4. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) preskúmal vec spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo podľa zásad uvedených v § 379 a nasl. zákona č. 160/2015 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

5. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko

s prihladením na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

6. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie pri posudzovaní splnenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „ZoSÚ“) žalobcom zodpovedal všetky otázky, ktoré považoval pre rozhodnutie za podstatné, v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil správny záver. Ani v priebehu odvolacieho konania sa na skutkových a právnych zisteniach súdu prvej inštancie nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré odkazuje.

7. Súd prvej inštancie vysvetlil, z akých dôvodov dospel k záveru, že žalobca nepostupoval dôsledne podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ, odôvodnenie jeho rozhodnutia zodpovedá kritériám odôvodnenia, ktoré sú upravené v § 220 ods. 2 CSP. Nie je možné konštatovať, že by rozhodovacím procesom došlo k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom a k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Za odňatie možnosti konať pred súdom a za porušenie práva na spravodlivý súdny proces nie je možné považovať to, ak súd prvej inštancie neodôvodní svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľa.

8. Podľa čl. 8 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, členské štáty zabezpečia, že veriteľ pred uzavretím zmluvy o úvere posúdi úverovú bonitu spotrebiteľa na základe dostatočných informácií získaných, ak je to vhodné, od spotrebiteľa a v prípade potreby na základe nahliadnutia do príslušnej databázy. Členské štáty, ktorých právne predpisy ukladajú veriteľovi povinnosť posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa na základe nahliadnutia do príslušnej databázy, si môžu túto povinnosť zachovať.

8.1. V zmysle bodu 26. preambuly smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS členské štáty by mali prijať vhodné opatrenia na podporu zodpovedných postupov počas všetkých fáz úverového vzťahu, berúc do úvahy osobitný charakter svojho trhu s úvermi. Tieto opatrenia môžu napríklad zahŕňať poskytovanie informácií a vzdelávanie spotrebiteľov vrátane upozornení o rizikách spojených s neplnením zmluvných ustanovení týkajúcich sa splátok a s nadmernou zadlženosťou. Najmä na rozvíjajúcom sa trhu s úvermi je dôležité, aby veritelia neposkytovali úvery nezodpovedne alebo bez predchádzajúceho posúdenia úverovej bonity a aby členské štáty vykonávali potrebný dohľad na vyvarovanie sa takémuto správaniu a aby stanovili potrebné opatrenia na sankcionovanie veriteľov v takýchto prípadoch. Bez toho, aby boli dotknuté ustanovenia o kreditnom riziku uvedené v smernici Európskeho parlamentu a Rady 2006/48/ES zo 14. júna 2006 o začatí a vykonávaní činností úverových inštitúcií (1), veritelia by mali byť zodpovední za individuálne kontroly úverovej bonity spotrebiteľa. Na tento účel by mali mať možnosť využiť informácie, ktoré im poskytol spotrebiteľ nielen počas prípravy príslušnej zmluvy o úvere, ale aj počas dlhodobého obchodného vzťahu. Orgány členských štátov by tiež mohli veriteľom poskytnúť vhodné pokyny a usmernenia. Aj spotrebiteľia by mali konať obozretne a dodržiavať svoje zmluvné povinnosti.

9. V tejto súvislosti Súdny dvor v rozsudku z 27. marca 2014, LCL Le Crédit Lyonnais (C-565/12, EU:C:2014:190) posudzoval dodržanie hraníc vymedzených pre režim sankcií, ktorý bol stanovený zo strany členského štátu, v danom prípade v súvislosti so sankciou spočívajúcou v zániku v zásade celého nároku veriteľa na úroky v prípade porušenia povinnosti upravenej v článku 8 smernice 2008/48, t.j. preveriť pred uzavretím zmluvy úverovú bonitu spotrebiteľa. Vzhľadom na dôležitosť cieľa ochrany spotrebiteľov, ktorý je nerozlučne spojený s povinnosťou veriteľa preveriť úverovú bonitu dlžníka, Súdny dvor rozhodol, že ak by sa sankcia zániku nároku na úroky oslabila alebo úplne znefunkčnila, nevyhnutne by z toho vyplývalo, že nemá skutočne odrádzajúcu povahu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 27. marca 2014, LCL Le Crédit Lyonnais, C-565/12, EU:C:2014:190, body 52 a 53) (bod 64., 65. Rozsudku SD vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Biróovej).

10. Podľa NS ČR sp. zn. 33Cdo/2178/2018 - Povinnosť posouzení úvěruschopnosti spotřebitele chrání nejen spotřebitele samého před negativními důsledky neschopnosti úvěř splácet, ale zprostředkovaně také společnost jako celek, neboť předchází negativním sociálním důsledkům předlužení a insolvence v podobě pádu spotřebitele a osob na něm závislých do veřejné sociální sítě, narušení rodinných a sociálních vztahů atd. V neposlední řadě chrání i pozici věřitelů samých, neboť odborné posouzení úvěruschopnosti spotřebitele při žádosti o další úvěr snižuje riziko věřitelů, kteří témuž spotřebiteli poskytli úvěry či jiné služby již dříve. Proto zákon, konkrétně zákon o spotřebitelském úvěru (jeho

§ 9 ods. 1) stanoví, že věřitel je povinen při posouzení úvěruschopnosti spotřebitele postupovat s odbornou péčí. Lze přisvědčit odvolacímu soudu, že věřitel nedostojí povinnosti stanovené mu zákonem o spotřebitelském úvěru, tedy nepostupuje s odbornou péčí při posouzení schopnosti spotřebitele splácet spotřebitelský úvěr, vyjde-li z objektivně nedoloženého osobního prohlášení dlužníka o jeho osobních, výdělkových a majetkových poměrech. Na tom nic nemění, že dlužník není evidován v databázích dlužníků.

11. Vzhľadom na vyššie uvedené nároky, ktoré na dodávateľa kladie úniijné právo a s poukazom na ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ je plne opodstatnené vyžadovať v súdnom konaní preukázanie skúmania bonity klienta žalobcom. Pokiaľ si žalobca uplatňuje právo na plnenie zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, je nutné vyhodnotiť, či pri uzatvorení zmluvy boli splnené všetky povinnosti a podmienky, ktoré na tieto zmluvné vzťahy kladie právna úprava zameraná na ochranu spotrebiteľa, t.j. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), ZoSÚ a ďalšie. Bolo na žalobcovi, aby tento preukázal, že bonitu žalovaného náležite skúmal, že si splnil povinnosť vyplývajúcu mu z ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ.

12. Žalobca tvrdil a v konaní aj preukazoval, že bonitu klienta zisťoval na základe listín (CREDIT REPORT - ANALYTIC, report sociálnej poisťovne, resp. žiadosť o poskytnutie spotrebného úveru). Žalobca síce zhromaždil o žalovanom isté množstvo informácií, tieto však dostatočne nevyhodnotil. Žalobca si na základe získaných informácií nemohol vytvoriť dostatočný obraz o platobnej schopnosti žalovaného, nakoľko vôbec nepoznal jeho pravidelný mesačný príjem ani výšku jeho výdavkov. Zákon účinný v čase uzatvorenia zmluvy síce vyslovene neustanovoval, že dodávateľ je povinný skúmať aj výdavky žiadateľa o úver, avšak z dikcie: „posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver“ logicky vyplýva, že s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver nie je možné bez porovnania mesačných príjmov a výdavkov žiadateľa. Len samotné zhromaždenie informácií o klientovi, a navyše neúplné, nemožno samo o sebe považovať za náležité splnenie si povinnosti vyplývajúcej z ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ. Bez toho, aby žalobca skúmal aj iné aspekty, nemohol si utvoriť reálny obraz o majetkovej situácii žalovaného, potrebnej pre posúdenie schopnosti žalovaného splácať dlh zo zmluvy.

Takýto spôsob zisťovania bonity klienta možno charakterizovať ako posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa (bez zistenej výšky či samotnej existencie pravidelného mesačného príjmu žalovaného a jeho výdavkov) a účelové použitie údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa na vytvorenie zdania väčšej schopnosti spotrebiteľa splácať úver, ako tomu v skutočnosti je, čo spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru (§ 11 ods. 2 ZoSÚ). Za tohto stavu je nutné konštatovať, že v konaní žalobca nepreukázal splnenie si povinnosti uloženej mu ust. § 7 ods. 1 ZoSÚ. Pre účely posúdenia splnenia povinnosti uloženej dodávateľovi v ust. 7 ods. 1 ZoSÚ nie je smerodajné, aká bola reálna finančná, majetková, sociálna situácia spotrebiteľa, ale akým spôsobom dodávateľ (žalobca) pristupoval k zisťovaniu a hodnoteniu bonity klienta.

13. Za daného stavu odvolací súd konštatuje, že záver súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru je správny.

14. Odvolací súd súhlasí s právnym posúdením súdu prvej inštancie (nielen) pokiaľ ide o dôvod bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru z dôvodu nesprávne uvedenej výšky RPMN a teda aj celkových nákladov spotrebiteľa, keďže žalovaný musel uzatvoriť zmluvu aj s poistením (§ 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch).

15. Ak žalobca tvrdil, že poistenie úveru nebolo podmienkou poskytnutia úveru, bol povinný to preukázať. Dôkazné bremeno v tomto smere zaťažuje dodávateľa, ktorý ak tvrdí, že zmluva obsahuje všetky zákonné náležitosti, je povinný toto svoje tvrdenie dokázať. Uvedenie zákonných náležitostí v zmluve o úvere v spotrebiteľských veciach, resp. ich správnosť, súdy skúmajú ex offio, preto im žalobca, ak chce byť v konaní úspešný, musí poskytnúť dostatok informácií na vyhodnotenie zmluvy o úvere z hľadiska dodržania zákonných náležitostí. Sankciou za nesplnenie uvedeného je neunesenie dôkazného bremena a tým spojený neúspech v spore. Pokiaľ poistenie nie je podmienkou poskytnutia úveru, zmluva musí byť v časti dojednávania poistného transparentná a určitá, a to tak, aby bolo nad rámec akýchkoľvek pochybností zrejmé, že spotrebiteľ sa dobrovoľne rozhodol pre poistenie, a to na základe všetkých potrebných informácií, ktoré mu majú byť primerane vysvetlené. V prejednávanej veci žalobca predložil súdu predtlačенú formulárovú zmluvu, v ktorej je v bode 1.2 uvedený Súbor poistenia „Súbor A“ a „Poplatok za poistenie schopnosti splácať Úver“. Z obsahu zmluvy nevyplýva možnosť spotrebiteľa

slobodne sa rozhodnúť, či poistenie prijíma alebo ho odmieta. Žalobca nepreukázal spôsob dojednania poistného, ani skutočnosť, že spotrebiteľ mal možnosť poistenie odmietnuť. Bližšie okolnosti uzavretia poistenia neuviedol ani sám žalobca. Za takéhoto stavu s poukazom na ust. § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka a čl. 5 Smernice Rady 93/13 EHS nemožno prijať iný záver ako ten, že poistenie bolo podmienkou uzavretia úverovej zmluvy, resp. jej uzavretia za uvedených podmienok.

16. Keďže na základe samotnej zmluvy nevyplývalo, že poistenie bolo možné dojsť na dobrovoľnej báze, bolo nutné vychádzať z toho, že uzavretie zmluvy znamenalo aj uzavretie poistného a preto ak poistné bolo zahrnuté do RPMN, tak RPMN a následne aj celkové náklady spotrebiteľa na úver sú uvedené nesprávne v neprospech spotrebiteľa, následkom čoho je, že zmluva sa považuje za bezúročnú a bez poplatkov v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. a) a d) ZoSÚ.

17. Vzhľadom na to, že pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru postačuje absencia čo len jednej náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 ZoSÚ, ďalšími odvolacími námietkami žalobcu týkajúcimi sa tejto otázky sa odvolací súd nezaoberal, nakoľko nie sú spôsobilé zmeniť právny názor odvolacieho súdu o tom, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

18. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie postupoval v rozpore so zásadou kontradiktórnosti súdneho konania (ust. § 151 CSP), keď skúmal tvrdenia žalobcu, ktoré neboli žalovanou popreté, je potrebné podotknúť, že v predmetnej veci nebolo sporné, že strany sporu uzatvorili vyššie uvedené zmluvy ako spotrebiteľské. Pri právnej úprave spotrebiteľských zmlúv sa vychádza zo zásady ochrany spotrebiteľa ako tzv. slabšej strany a neprípustnosti zneužívania postavenia dodávateľov ako tzv. silnejšej zmluvnej strany. Súd (rozhodujúci spotrebiteľský právny vzťah) má povinnosť prihliadať na neprijateľné podmienky z úradnej povinnosti (ust. § 53 ods. 1 OZ). Preto odvolací súd postup súdu prvej inštancie, ktorý aj bez procesnej aktivity žalovaného ex offio prihliadal na ochranu spotrebiteľa - žalovaného považuje za dôvodný a pomerne neúspešnému žalobcovi neprináleží ani náhrada trov konania.

19. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok v zamietavom výroku postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

20. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia bola skutočnosť, že žalovanému v súvislosti s odvolacím konaním žiadne trov nevznikli.

21. Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).